

Pieni Puukello

2/2015

**HELSINGIN YLIOPISTON KARJALAISEN OSAKUNNAN
ÄÄNENKANNATAJA VUODESTA 1916**

Pieni Puukello 2/2015

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Q-palsta
- 6 Suursitsit
- 10 Henkesi edestä
- 12 Otteita Pienen Puukello kesäreportaasista -85
- 14 Yllärikysely
- 16 Impressioita vaellusretkeltä ja Sodankylän elokuvajuhlilta
- 18 Jaaritelma

Loman merkitys

On viimein kesä. Kevään viimeiset luennot ja tentit ovat menneet, ja itse kukin meistä on kirmannut kesälaitumille sinne missä kesänsä viettääkään. Tämän Pienen Puukellon numeron teemaksi onkin valittu ajankohtaan sopivasti - Puukello kesälaitumilla. Tätä tämänkertaista Pienen Puukellon numeroa suunnitellessa mietin pitkään, aina kalkkiviivoille dediksen tuntumaan asti, minkä kokemuksen haluan jakaa kanssanne pääkirjoituksessa, arvoisat lukijamme.

Lopulta havahduin - ei ole olemassa mitään merkittävämpää ja suurempaa kuin loma.

Oman kesälomani ehdin jo viettääkin tuossa toukokuun lopulla. Kaksiviikkoinen loma kuului vauhdilla, mutta se oli tärkeä hengähdysvetki. Vasta lomalla havahduin siihen kuinka kiireistä arki ennen lomaa olikaan ollut. Milloin edes olin ollut viimeksi lomalla? Teinkin muutamia huomioita:

Lomalla ensimmäiset päivät kuuluivat enemmän tai vähemmän siihen, että pystyi rauhoittumaan aloilleen. Mihinkään ei ollut kiire, mutta kiireen tunne ei tahtonut millään hävitä.

Lomalla sai lukuisia uusia ideoita ja ajatuksia. Nyt arkeen palatessa niitä voi alkaa työstämään ja ehkä projektit jopa aikanaan valmistuvat. Parhaat ideat tulevat aivan yllättäen, kun on aikaa olla hetki aloillaan.

Loman lopulla olin täysin unohtanut arjen ennen lomaa ja kun lopulta oli aika palata töihin, olin virkistynyt ja tarmoa tarttua arjen haasteisiin oli taas kertynyt roppa kaupalla lisää. Loma oli siis onnistunut.

Toivotankin kaikille teille lukijoillemme hyvää ja lämmintä kesää ja rentouttavaa kesälomaa sen koittaessa!

- Tatu -

”Jotta omasta elämästään voisi luoda kirjallisen teoksen, siitä täytyy minun nähdäkseni yksinkertaisesti uneksia – unikuivissa muisti ja mielikuvitus sekoittuvat toisiinsa.”

Viime vuonna Nobelin kirjallisuuspalkinnon voittanut Patrick Modiano kirjoittaa oikeastaan aina uudelleen yhtä ja samaa romaania. Mitä muistot ovat? Mitä tarkoittaa muistaa jotain? Onko kadonneen ajan etsintä turhaa? Voiko ristiriidatonta identiteettiä rakentaa muuten kuin valehtelemalla itselleen?

Elämä ei ole koherentti tarina, mutta silti meillä kaikilla on pakottava tarve muokata siitä sellainen – joko keksimällä asioita, joita ei tapahtunut, tai kieltämällä ja lopulta unohtamalla kaikkein kivuliaimmat ja häpeällisimmät asiat, jotka meille on tehty tai me olemme tehneet muille.

Monesti unohtaminen onkin parasta. Tieto ja muistaminen lisäävät tuskaa. Mutta ainakin minua onnellisuuden lisääminen unohtamalla elämän kivuliaimmat käännekohtat häiritsee. Eikö siinä ole jotain pelottavaa? Eikö Tahraton mieli -elokuvan premissi ole jollain tapaa ihmisluonnon vastainen? Eikö kaikkien kokemusten ole nimenomaan tarkoitus muokata meitä, tehdä meistä sellaisia kuin olemme? Eikö pelko unohtamisesta – myös kivun unohtamisesta – todista, että onnellisuus ei voi olla mielekkään elämän tarkoitus? Tutkimaton elämä ei ole elämisen arvoinen, sanoi Sokrates.

Aika joka tapauksessa hioo muistojen kivuliaimman terän lopulta tylsemmäksi – muistot ja pettymykset eivät jossain vaiheessa enää tee surulliseksi tai vihaiseksi, vaan aiheuttavat pikemminkin kuulaan melankolian tunteen.

Se on aivan kuin menneisyyttä katselisi likaisen lasin läpi. Menneen tunteen voi melkein tuntea uudelleen, se on aivan siinä, käden ulottuvilla, mutta ei kuitenkaan saavutettavissa. Värit ovat vähän väärin, asiat eivät ole aivan oikeilla paikoillaan, kokonaisuus on palasina, kaikki palaset siinä muistin ulottuvilla, mutta ne eivät suostu menemään oikeille paikoilleen. Palapeli ei valmistu, osat eivät vastaa edes omaa summaansa.

Paitsi joskus, niin kuin silloin kun Marcel maistoi lehmuksenkukkateehen kastettua Madeleine-leivosta ja muisti kirkkaasti sunnuntaiaamut tädin luona Combrayssa, kun muistot tuolta ajalta vyöryivät mieleen tahtomatta ja pyytämättä niin tarkkoina, että koko tilanteen muisti täydellisesti pienintä yksityiskohtaa ja tunnetta myöten.

Toisinaan emme voi muistillemme mitään, ja nuo tahdonvastaiset hetket saattavat suistaa urautuneen elämän täysin raiteiltaan. Kuulas melankolia ei enää päde. Ei, kellon kilinä kuuluu täsmälleen oikein, kipu on täysin todellista, viha yhtä voimakasta, rakkaus yhtä raivokasta ja ihminen kykenemätön enää kieltämään, mitä tapahtui todella. Maa-ilma on nyrjähtänyt, mutta samalla totuus on tullut lähemmäksi. Annan Marcelin lopettaa:

”Minut valtasi uupumuksen ja kauhun tunne tajutessani, että en ollut vain keskeytyksettä elänyt, ajatellut ja kehrännyt tuota pitkää aikaa ja että se ei vain ollut minun elämäni, minä itse, vaan että minun tuli nyt hellittämättä pitää sitä kiinni itsessäni ja että se taas tavallaan piteli minua pyörryttävän korkealla huipullaan, missä kyhjötin pystymättä hievahtamaankaan ilman että se liikahti mukana. — Olin ennen muuta päättänyt kuvata, vaikka se saisikin ihmiset näyttämään hirviöiltä, sitä miten heillä on tilassa varattuun vähäpätöiseen paikkaan verrattuna määrättömän laaja ja merkittävä paikka – koska he kuin vuosien syvyyksiin uponneet jättiläiset ulottuvat yhtä aikaa elämänsä kaukaisiin aikakausiin, joiden väliin on niin moni päivä pujottautunut – paikka Ajassa.”

Suursitsit Senaatintorilla 28.5.2015

Ajanlaskun toiset Suursitsit pidettiin Senaatintorilla toukokuun viimeisenä torstaina. Kesäisessä auringonpaisteessa syötiin, juotiin ja laulettiin, nautittiin tunnelmasta ja juhlistettiin 375-vuotiasta Helsingin yliopistoa lähes kahdentuhannen yliopistolaisen voimin. Hengessä mukana olivat myös kaupunginjohto ja yliopistohallinto, ja vaikka tuoreet uutiset uuden hallituksen koulutusleikkauksista herättivät voimakkaita tunteita niin juhlapuheissa kuin pöydissäkin, sujui juhlinta kaiken kaikkiaan varsin sivistyneesti. Ensikertalaisen näkökulmasta nämä historian suurimmat sitsit olivat kerrassaan huikea kokemus, ja pahaa sanottavaa on tuskin niilläkään, jotka olivat oikeassa paikassa oikeaan aikaan ja pääsivät osallisiksi jo edellisistä Suursitseistä vuonna 2012.

Suursitsit. Tuhannet valkolakit kymmenistä eri järjestöistä laulamassa itseään historiaan. Osakuntalaisia kuorolauluesityksiä. Speksi Tuomiokirkon portailla. Ja tietenkin viikkojen ennakkohype. Mahtipontista, eikö totta? Juhlasitsit olivat juuri sitä, mitä tältä yhdeltä merkkivuoden päätapahtumalta saattoikin odottaa. Tai no, ei ehkä aivan. Kylmälaukkujen, kertakäyttöastioiden ja paperiliinojen keskellä ei voinut välttyä ajattelemasta, että akateemisen pöytäjuhlan sijaan olemmekin kaikkien aikojen suurimmalla eväsretkellä. Mutta mikäpä on pikniköidessä, kun sää suosii ja parhaassa seurassa aika lentää. Ja kun tuulenpuuska kaataa snapsin liinalle tai vesilasin housuille, sille voi vain nauraa. Kyllä kesä kuivaa minkä kastelee!

Yleinen totuus on, että ylioppilaselämä opettaa paljon sellaista, mitä ei luentokalvoilla ja tenttikirjoissa kerrota. Suursitsikokemus oli ehdottomasti omiaan vahvistamaan tätä käsitystä. Illan aikana opittiin muun muassa, että juomalasista on syytä pitää kiinni myös syödessä jos haluaa sen

pysyvän pystyssä, ja että jälkiruoka saattaa olla liian suuri haaste sen syömiseen tarkoitettulle kertakäyttölusikalle. Kulttuurin saralla havaittiin esimerkiksi, että 1900 ihmisen yhteislaulu voi sujua myös hyvin, että laulun loputtua voi kaivaa esiin osakunnan uuden laulukirjan uusien tulkintoineen ja hiljentää näin kilpailevien ylioppilasjärjestöjen kulttuurit. Erityisen mielenkiintoinen elämys oli jo mainittu speksi, joka vaikutti yllättävän monelle olevan uusi tuttavuus. Jos kaikki speksinäytelmät nostattavat yhtä sujuvasti naurun, ne leijuvat silmiin kuin näillä sitseillä nähty, lienee aiheeseen syytä paneutua tarkemmin. Kaiken kaikkiaan oli niin hengen- kuin ruumiinravintokin erittäin maittavaa, ja sitsikansa sai leipää ja sirkushuveja vähintäänkin koko rahalla, ehkä jopa enemmän kuin laki sallii.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan. Ehkä kuudetta tuntia sitsaamista ulkoilmassa on kuitenkin juuri sopivasti yhdelle kerralla, ettei raittiin ilman myrkytys vain pääse iskemään. Mutta kun tällaisen tapahtuman on päässyt kokemaan, ei totisesti toivo ensimmäisen kerran jäävän viimeiseksi. Suursitsien erikoisuus tavallisiin sitseihin verrattuna on koon ja Senaatintorin kaltaisen julkisen tilan lisäksi siinä, että niiden järjestämiseen on oltava erityisen hyvä syy. Edellisellä kerralla sitsattiin Helsingin designpääkaupunkivuonna, tällä kertaa maan parhaan ja vanhimman (ja joidenkin mielestä ainoan) yliopiston onneksi. Tavataankohan torilla seuraavan kerran satavuotiaan Suomemme kunniaksi? Olipa miten tahansa, ylioppilaat löytävät aina riittävästi syytä ilonpitoon, olivat ajat kuinka kovat tahansa. Omstart Suursitsit!

Syksyn tapahtumat

31.8. Helsingin yliopiston avajaiskarnevaalit

6.9. Fuksipicnic

23.9. DGO:n fuksiaiset

30.9. HYY:n fuksiseikkailu

3.10. Sarvijuhlat Savolaisella Osakunnalla

9.10. DGO:n fuksisitsit

14.11. Praasniekat

6.12. Itsenäisyyspäivä

12.12. Saunailta DGO:lla

Henkesi edestä

Pimeä tie, mukavaa matkaa. Auto kiittää tuhatta ja sataa kohti sairaalaa jossain Turun saaristossa, kuskinaan viimeisillään raskaana oleva nuorehko nainen, jonka synnytys on käynnistynyt etuajassa. Pastorismies istuu vieressä, hän ei voi ajaa koska on joutunut aiemmin häätöjuhlassa nauttimaan myös vaimonsa ruokajuomat. Rouvalla on täysi työ saada auto pysymään liukkaalla tiellä, ja sitten se tapahtuu: kuuluu vain kova pamaus. Lauri (Eero Aho) poistuu katsomaan, mikä äänen aiheutti, muttei löydä mitään. Sen täytyi olla peura. Matka jatkuu, sairaalaan ehditään ajoissa ja Kiia (Laura Birn) synnyttää terveen pojan. Sairaalan odotustilassa Lauri törmää naiseen, jonka mies makaa kriittisessä tilassa letkuissa. Sairaalaan päästessään myös Kiia tapaa sattumalta kyseisen Hannan (Mari Rantasila), ja heistä tulee ystävät. Sitä Hanna ei vielä tiedä, että tuo uusi paras ystävä onkin samaan aikaan hänen pahin vihollisensa.

Pian Lauri ja Kiia tajuavat, etteivät törmänneet peuraan vaan ihmiseen, ja että ihminen oli Hannan mies Timo, joka tuona pimeänä iltana oli tienvierellä tupakalla riidellyään autossa kiivaasti vaimonsa kanssa mökin ostosta. Kiiaa kalvaa syyllisyys, mutta Lauri ajattelee perhettä ja pientä vauvaa. Jos jonkun on otettava syy kolarista, Lauri tekisi sen. Mutta hän ei tee, vaan päättää olevan kaikille helpointa, jos kukaan ei saa tietää mitä todella tapahtui. Mieheensä estelyistä huolimatta Kiia kuitenkin jatkaa Hannan tapaamista yrittäen vaihdella hyvillä tälle tekoaan. Kun pariskunnalle selviää, että heidän osallisuutensa tulee ilmi joka tapauksessa, he tunnustavat poliisille. Heidän puoleltaan ovat ”lieventävät asianhaarat” ja perusteltu syy olla jäämättä kolaripaikalle. Ehkä he sittenkin selviäisivät tästä.

Mutta kaikkea ei ole vielä tunnustettu. Kiia ei tiedä, että todellisuudessa hänen miehensä löysi pimeällä penkalla verissään maanneen tajuttoman Timon, muttei hälyttänyt apua. Hannalle puolestaan valkenee, kuka onnettomuusauton ratissa oli. Toivoton kissan ja hiiren leikkiminen päättyy umpikujaan, ja Kiia tunnustaa kaiken Hannalle. Liian myöhään. Timo on ehtinyt kuolla, ja surun murtama Hanna noituu pappisperheen alimpaan helvettiin. Hannalla on suunnitelma, joka katsojalle paljastuu vasta lopuksi. Hän menee jumalanpalvelukseen ja järjestää Laurin virantoimitukselle kotiinsa saaristoon. Lauri ei Hannaa tunne eikä ole tavannutkaan, eikä siis osaa epäillä mitään. Perillä odottaisi naisen kuolemansairas isä viimeistä ehtoollista. Talo ja sen pihapiiri ovat kuitenkin tyhjä, on haudanhiljaista. Lauri palaa autolleen jossa vaimo kärsimättömänä odottaa, kun yhtäkkiä... kuuluu kova pamaus, ja lähes eloton Lauri makaa ruhjottuna tiellä. Maasturin särkyneen tuulilasin takaa tuijottavat Hannan ilmeettömät kasvot. Hammurabin laki, oman käden oikeus.

Tämä Petri Kotwican uusin ohjaus antaa mitä lupaa: synkkiä käännteitä ja realismia tuutin täydeltä, ja välillä katsoja saakin pyörittää silmiään lähes kirjaimellisesti henkensä edestä pysyäkseen juonessa mukana. Tajutakseen lopussa, että kaikki oli arvattavissa. Tietenkin Hanna päättää kostaa miehensä kuoleman samalla mitalla takaisin, mutta tietenkään tässä tummassa tarinassa ei saa olla mustaa loppua: Lauri selviää, Hanna päätyy vankilaan. Salista ulos astellessa tunnelma onkin hyvin kaksijakoinen. Henkesi edestä on samaan aikaan ahdistava mutta elävä, ja jopa, nautittava kokemus. Juoni on uskottava ja kerronta toimii, mutta lopussa kaikki hyvän ja pahan vastakkainasettelun kliseet iskevät vasten kasvoja. Mitähän tästä nyt sitten ajattelisi? Hämmennys ei kuitenkaan loppujen lopuksi ole lainkaan huono tunne. Sehän ainoastaan osoittaa, että tarina on kaikessa karuudessaan vain herättänyt ajatuksia. Ehkäpä sinäkin, aivan luonnostaan, vastaavassa tilanteessa

ajattelisit ensimmäisenä omien läheistesi kuolemanvaaran poistamista luullessasi, ettet voi tehdä ventovieraan hyväksi enää mitään. On oikein toimia hyvässä uskossa, on oikein kiirehtiä kun kaksi ihmishenkeä voi olla minuuteista kiinni. Mutta onko oikein sen tähden paeta rikospaikalta, syyllistyä heitteillejättöön, salailla ja tuntea syyllisyyttä? Tähän kysymykseen ei elokuva tarjoa vastauksia, ja miksi tarjoaisikaan, kun vastaus on samaan aikaan sekä kyllä että ei. Henkesi edestä on erinomainen muistutus siitä, etteivät asiat tässä moraalien ja omantunnon kilpajuoksussa ole koskaan mustavalkoisia, ja kaikella on aina kaksi puolta. Kaikista teoista on seurauksensa, joita emme aina edes tiedä ennalta.

Juonenkäänteiden lisäksi myös näyttelijävalinnat tekevät katselukokemuksesta nautittavan. Valkokankaalla todellakin nähdään vaihteeksi jotain muuta kuin ”tämän hetken kuumimmat nimet”. Kun pääosissa on aiemmilta vuosikymmeniltä tuttua taattua laatua ja osaamista, se kieltämättä herättää katsojassa nostalgisia tuntemuksia realistisen kotimaisen draaman ”kultakaudelta”. Samalla meinaa tietenkin unohtua, että vuosikymmen sitten nämä samaiset näyttelijät olivat joka leffassa, mutta mitä sitten! Vaihtelu virkistää, vaikkei ohjelmistosta kohta jo poistuva Henkesi edestä suureksi kassamagneetiksi yltänytkään.

Otteita Pienen Puukellon kesäreportaasista -85

Pori

Kulturellin imagoni ylläpitämiseksi oli tehtävä pyhiinvaellusretki Pori Jazziin. Hallelujaa. Matka sujui niin kuin sen kuuluukin, liftasimme Poriin porvarisoituneen hippipariskunnan kyydissä. Pieni, sievä japanilaisauto, (kaikin lisävarustein) kattoon upotetut stereot... money... Kaupunki oli lauantai-iltapäivänä tyhjä, jazzkansa oli vasta matkalla sinne. (Mokattiinkohan, ei varmaan ole makeeta olla ajoissa paikalla.) Kirjurinluodon avajaiskonsertissakaan ei kansaa liiemmin ollut – maksanutta sitäkin vähemmän – lienevät muutkin hyppineet aidan yli. Kirjurilta puuvillatehtaalle yökonserttiin.

.....Jamaladeen Tacuma.....

Punkkupullo teltassa ja sekös harmitti. Tarjoilu pitäytyy pilsussa ja A-olut -tynnyrit härnäävät nurkassa – eläköön Suomen alkoholipolitiikka. Mutta ei se mitään, ryminällä aamuun. Hasse Walli päästi Meidät sunnuntaiaamuun. Telttä märkä ja kylmä, missä ovat kaikki lämpöiset nuoret miehet kun niitä tarvitaan?

Mutta pian päästiin Kirjurinluodolle nukkumaan. Ihanaa lojua auringossa, kuunnella torkahdusten lomassa hyvää musiikkia ja katsella toisia julkkiksia. Huolimatta vohveleista, lakritsasta, rihkamasta, jazz-kadusta – ensi vuonna uudestaan.

Kilpisjärvi

Matka Joensuusta Kilpisjärvelle kestää todistettavasti vajaat 11 tuntia. Suomen tiet ovat leveitä, hyväkuntoisia ja nopeita. Yöllä ja sateella tien reunamerkinnyt kyllä lisääisivät turvallisuudentunnetta. Aamulla Kilpisjärvellä sataa. Eikä sitä tajua, kuinka pian ilma siellä muuttuu, ennen kuin iltpäivän alkaessa pilvet yhtäkkiä väistyvät. Tuskin parempaan säähän voisi lähteä. Puita Yliperässä riittää vain syvimpiin laaksoihin. Tuntureiden peittona on raakaa rakkakivikkoa ja orpoja varpuja. Kivien hegemoniaa. Etäisyyksien arvioiminen tuntuu mielettömältä. Kartan kertoma kolme kilometriä edessä olevalle autiotuvalle näyttää liioittelulta. Suomen korkein kohta on pilvien peitossa tapansa mukaan. Haltin punaisille kiville sataa lunta. Rajakivi on vanhalla paikallaan odottamassa kävijöiden nimiä kirjaansa. Neljännen päivän reitti yli tunturin läpi pilvien pitkin liukkaita kiviä kilometrin korkeudessa on yhdelle polvelle liikaa. Seuraavan päivän päättyessä palaa seurue Kilpisjärvelle lentäen. Kaksi tuhatta kilometriä kotimatkaa läpi Pohjois-Norjan ja poikki Ruotsin korvaa kadonneet vaelluspäivät. Tromssaan on joskus palattava. Kauan eläköön E6.

Petroskoi

Matkaan Äänislinnaan. Kesäisin, aamuyöstä junan ikkunasta tirkistellessä luulee saapuneensa maailman ääreen. Onpa Suomi ollut Suuri. Usvaa, harmaita hirsitupia, valkoisia koivunrunkoja. Syyskuun lopulla ikkunasta on jo turha tiirailla. Mustaa, pimeää. Lopulta pilkahtaa muutama tuikku esiin ja Äänisen tummanharmaa siluetti häämöttää mustaa vasten. Missä linna?

Asun hotellissa, jolla on arvokas julkisivu ja komealta kalskahtava nimi ”Pohjolan Hotelli” (joka ei paljoa valehtelekaan – kaupungissa on sen lisäksi vain yksi hotelli, varattu ammattiliittojen jäsenille). Pohjolan hotelli on rakennettu jo ennen sotia. Vuonna -44 siitä oli jäljellä enää vain se arvokas julkisivu, minkä suomalainen valloittajakansakin muistaa.

Vuonna -44, kun täältä lähdettiin, oli juhannusaattoamuna ”semmonen myräkki, jotta luulin muallanlopun jo joutuvan ja siinä hukku lansetti ja lottarintaneula kun multaa sato jaloille. Oli naurussa pitelemistä”. Neuvostoliitto vapautti riemuitsevan Äänislinnan suomalaismiehityksestä; Lenin-pysti löydettiin palasina jostain takapihalta ja istutettiin takaisin entiselle paikalleen. Eikä siitä sen enempää – nyttemmin suomalaiset vieraat nauttivat suurta suosiota. Otto Ville Kuusinen levittää suojelevat siipensä urheiden hyväntekijöiden ylle, jotka alati tullimääräyksiä uhmaten kantavat Äänislinnaan kahvi- ja voikilot, sukkahousut, villalangat ym. ylellisyystavarat, joita neuvostoteollisuus toistaiseksi ei kykene tuottamaan – vaihtaen ne matkamuistoihin, laupiaaseen oloon, joskus hyviin humaliin.

Kaikki Äänislinnassa pyörii Onegan traktoritehtaan ympärillä (tämän ihmeen, jossa on kehitelty paitsi mantereella, myös vetten päällä kulkeva maatalousapu), myös alati vaihtuvat Keskustapuolueen delegaatiot. Tehtaan portilta alkaa kaupungin pääaukio, jonka reunoille muutkin tärkeimmät julkiset rakennukset on keskitetty: taidemuseo, venäläinen draamateatteri (stalinilaista arkkitehtuuria) ja suomalainen draamateatteri (ulkonäkö enemmän sopusoinnussa traktoritehtaan kanssa). Pääaukiota hallitsee Kirov (ai kuka?), yksi kaupungin neljästä merkkimiehestä; loput kolme aukiota on nimetty Kuusisen, Leninin ja Gagarinin mukaan. Merkkimiehet saattavat katsella tyytyväisinä nykyistä gorbatshovilaista kaupunkia – kolmea anniskeluravintolaa ja kahta viinakauppaa, joihin kansa nöyrästi jaksaa jonottaa. Ja ällistyttävän länsimaisia uusia jäätelöbaareja italialaiskähinöineen. On meininki muuttunut sitten vuoden -41. Silloinhan suomalaiset kaupunkiin tunkeutuessaan löysivät viinaksia valmistavan kombinaatin laajoine varastoineen – taru kertoo, että votkaa kannettiin ämpäreittäin leiriin. Myöhemmin on epäilty, että kyseessä oli venäläisten tarkoituksellinen sotajoukko, mutta yllätyshyökkäystä seuraavana aamuna ei kuitenkaan kuulunut. Nyky-Äänislinnaan ovat uudet viinalait tuoneet muassaan kieltolakitunnelman. Ostokykä kyllä olisi. Ensimmäistä kertaa urani aikana saan puhelinsoiton huoneeseeni: ”Paivaa. Onnko mjuda? Mina ostan mita mjuda. No missa asuu toiset suomalaiset?” Tekniikan riemuvoitto.

Yllärikyseily kahdelle pahaa aavistamattomalle osakuntalaiselle

Nimesi ja ikäsi?

- Anna Eronen, 24 vuotta

Milloin tulit osakunnalle?

- Tulin osakunnalle syksyllä 2010.

Mikä on ikimuistoisin hetki osakunnalla tähän mennessä?

- Ikimuistoisin hetki osakunnalla on kokonaisuudessaan 110. vuosijuhlat ja niihin liittyneet tapahtumat. Viime syksyn praasniekat ovat myös jääneet vahvasti mieleen.

Mitkä teet kesällä?

- Aion kesällä tehdä työharjoitteluani ja lomaila ainakin Suomessa, Virossa ja Saksassa sekä nauttia ensimmäistä kertaa Helsingin kesästä. Aiemmin olen kesäksi aina karannut maakuntaan, tänä kesänä pysyn Helsingissä.

Valitse yksi kirja, joka sinun mielestäsi jokaisen pitää lukea ainakin kerran elämässään. Minkä kirjan valitset?

- Kaikkien pitäisi lukea Samuel Beckettin näytelmän Huomenna hän tulee, se kertoo mukavan filosofisesti siitä kuinka ihmiset aina vain odottavat jotain kun pitäisi vain nauttia hetkestä.

Nimesi ja ikäsi?

- Manuel Ackermann, 24 vuotta

Milloin tulit osakunnalle?

- Tulin osakunnalle fuksina syksyllä 2012, mutta olinhan minä aiemminkin pyörinyt silloin tällöin siellä.

Mikä on ikimuistoin hetki osakunnalla tähän mennessä?

- Pakko todeta, että se oli 110-vuotisjuhlien silliksellä, kun yhtäkkiä tajusin jossain vaiheessa, että hitto, täällähän on reilut 100 ihmistä syömässä O_O.

Mitkä teet kesällä?

- Kesällä lomailen, matkustan, pyöräilen paljon, teen töitä ja kerään voimia tulevaa syksyä varten.

Valitse yksi kirja, joka sinun mielestäsi jokaisen pitää lukea ainakin kerran elämässään. Minkä kirjan valitset?

- Gotthold Ephram Lessingin ”Nathan der Weise” (Nathan Viisas). Se on muistutus siitä, että vaikka elämme tietyllä tavalla ja uskomme tiettyihin asioihin, on silti annettava toisten rauhassa uskoa ja olla, niin kuin he itse haluavat.

Impressioita vaellusretkeltä ja Sodankylän elokuvajuhlilta

Ensimmäiset kerrat ovat aina erityisiä. Jaan nyt yhden kanssanne.

Oli kerran aika siirtyä haaveista tekoihin ja etelästä pohjoiseen, viedä katse aina liian vähän tai liikaa olevasta ainamunpitääherätäkellosta aurinkoon jota ei kiinnosta minuuttien eikä itsensä laskeminen et dire adieu au langage. 1001 grammaa vai oliko se nyt kilometriä taittui heittäen punaisen vuoden 1995 Fiat Puntossa, mikä taxi! – seuraavat hiukan tunturisemmat ja soisemmat 70 kilometriä vihreiden vaelluskenkien selässä Pallastunturin laelle niin siis sinne, ja takaisin. Kahden päivän autossa istuminen on löytänyt sopuhintansa: kun kuudesta vaelluspäivästä kolmena ei vastaan tule ristin sielua eikä sen koommin ristimättömiä vaan sen kaiken ajan saavat ajatukset rauhassa levätä ja herätä uudestaan keväeseen nousevan lappilaisen maiseman kanssa samaan tahtiin, tietää mitä ONNI oikein on - matka myyty.

Oli siinä sitten kaikenlaisia seikkailujakin vaikka niistä huolimatta jänkälle lähteneille käy kuuleman mukaan niin että ainahan ne palaa. Vuodenaika kaksi kuukautta eri kohdassa, talvi vasta sulamassa tunturien rinteitä alas ja tiedon puute, että porot kakivat naperokarkkien näköisiä, mustia papanoita, hirvet sen sijaan ulostavat pienten suklaamunien (joissa toisinaan saattaa olla tomusokeria) näköisiä, vaaleanruskeita papanoita, teeren kakka on pitkulainen ja vaaleanruskea, metson jätökset muistuttavat erehdyttävästi teeren jätöksiä, mutta niissä on havunneulasia voi jäädä askarruttamaan mieltä viideksi päiväksi niin että tiedonjano lähes huimaa.

Jaan lopuksi kolme jäkälän nimeä kanssanne: kaarrekeltakarve, keltakarttajäkälä, rikkikuoppajäkälä.

* Innokkaille yltä etsittävänä piilevät kuusi Sodankylän elokuvafestivaaleilla koettua ja suositeltavaa elokuvaa ohjaajilta Jafar Panahi, Jean-Luc Godard, Bent Hamer, Sanna Liljander, Salla Sorri, Alfred Hitchcock ja Tiina Lymi.

- Jaaritelma -

Alkoholimainonnan kieltäminen katukuvasta herätti keväällä vastustusta. Osa kommenteista oli hyvinkin tunteikkaita. Miksi ihmeessä, tuumin. Katumainokset ovat usein vain visuaalista roskaa jolla myydään rihkamaa, tai alkoholin tapauksessa vetistä keskisolutta. Kenties ihmiset pelkäävät, että alkoholinmyyntiin edes välillisesti puuttumalla valtio kääntää katseensa kohti itse kunkin henkilökohtaista pahetta. Kyllähän olut monelle maistuu ja viinakin, jos se ei tule seniorikannusta. (Salainen ainesosa X, tuo itsetuhoisten menneiden sukupolvien kosto Euroopalle.) On huoli, että pian valtio rajoittaa omaa vapautta pikkupaheisiin. Sellainenhan ei vetele. Sopii kuitenkin kysyä: mitä kukaan tekee alkoholin katumainoksilla? Ei kenenkään elämä niistä rikastu – tai kärsi jo lähtökohtaisesti paljon suuremmista ongelmista kuin tämä mainoskielto. Parempi vain, ettei tarvitse enää nähdä _____n typeriä, todellisuudessa alaikäisille suunnattuja (pseudo)siideri- tai lonkeromainoksia siellä täällä.

Vuodesta toiseen tunnepitoista vastustusta herättävät myös nopeusrajoitukset. Eikä ihme, sillä vauhti on vapauden symboli. Tämä rinnastus on helppo ymmärtää. Vauhdin voi silti nähdä toisinkin. Nopeus kahlitsee. Ihminen, joka ajaa autollaan huimaa nopeutta ei ehdi reagoida tapahtumiin kuten kävelijä, eikä hänellä ole yhtä paljon erilaisia toimintavaihtoehtoja valittavanaan. Liian äkkinäinen ohjausliike ja vauhti suistaa auton ojaan. Samalla tavoin vilkasrytmisen elämä yhteiskunnassa rajoittaa toiminnan vaihtoehtoja. Virheiden mahdollisuus ja riskit kasvavat. Disinformaatio leviää kulovalkeana. Todellisuus pinnallistuu. Ihmiset kahlitaan vähäisten asioiden ja kapeiden urien äärelle. Suunnan muuttaminen tuntuu liki mahdottomalta yhteiskunnan kiihdytettyä täyteen vauhtiin koko massallaan.

Näitä ajatuksia karistellen on hyvä kirmata ulos kesää viettämään. Olkoon tämä armollinen vuodenaika lämmin, pitkä ja – mahdollisuuksien salliessa – vastustamattoman hidas.

Posti Green

Pieni Puukello

ISSN 0359-1271

Julkaisija

Helsingin yliopiston Karjalainen Osakunta

Päätoimittaja

Tatu Räsänen

tatu.rasanen@helsinki.fi

Toimitussihteeri

Emmi Uutela

emmi.uutela@helsinki.fi

Painopaikka

Picaset Oy, Helsinki

Painos

300

Toimituskunta

Janne Kangaskesti

Kaisa Kortelainen

Santeri Matikka

Ilmestyminen

Neljä kertaa vuodessa

Kansikuva

Outi Tiainen

**Pieni Puukello saa HYY:n
järjestölehtitukea**